

Diákok párbaja a különös báli frizura miatt

**Amikor a joghallgató kolléga vállalja el a hajvágást — mulat az egész bálterem
A rendőrség megakadályozta a párbajt, a bíróság két-két napra ítélte a diákokat**

(A Délmagyarország munkatársától.) Kedves és szinte egyedülálló párbajhistóriát tárgyalt csütörtökön délelőtt dr. Gaál István járásbíró. A párbajt diákok vívták és olyan előzményei voltak, amelyek önkénytelenül is mesolyt húztak a kis tárgyalóterem hallgatóinak arcára.

Az előzmények a múlt évi Imre-naphoz fűződnek, amikor is az egyetemi hallgatók a hagyományos

Imre-napi bálra

készülődtek. A Horthy-internátus diákserege is teljes számban akart résztvenni a bálon és ezért a bál előtti órákban lázasan készülődtek a diákok. A bálon Szabados András bölcsészhallgató is részt akart venni. Garderójából már minden báli cikk előkerült. Ezzel nem is lett volna baj. Öltözködés közben azonban, amikor

belelépett a tükörbe,

megdöbbenve konstataálta, hogy *hajzata teljesen elhanyagolt állapotban van.* A tiszta kemény gallérra hátulról mélyen leereszkedett a haj és a füle körül valóságos tincsek nőttek.

— *Igy nem mehetek el a bálba,* — állapította meg nagy levertséggel a kis bölcsész.

Arra már késő volt, hogy fodrásszal hozassa rendbe haját. Nyolc óra felé járt már az idő, amikor a kétségbeesett bölcsész töprengését észrevette Szepesi László joghallgató, aki hajlandóságot mutatott arra, hogy

ollóval rendbehozza kollégája rendezeitlen hajzatát.

Azonnal neki is látott a hajvágásnak. Csattogott az olló és látszólag, a tükörből nézve Szabados meg is volt elégedve kollégája fodrásztudományával. Még meg is köszönte a baráti szívességet, de nagy izgalomban nem vette észre, hogy

otthon maradt társai elfojtott kun- cogással kísérik gyors öltözkö- dését.

A bölcsész megegyezően bepillantott a tükörbe, majd társainak »jómulatást« kívánó bucsuszavai közben elsietett a Szent Imre-bálba.

A bál rendezőse külön funkciót bízott rá Szabadosra, aki azonban inkább fenmaradt a fényesen kivilágított bálteremben és ott

fogadja az érkező hölgyeket.

A bál kezdete előtt néhány társa azonban felfedezte, hogy

Szabados hajába egész virág- csekkrokat vágott bele ollójával a jóhumoru fodrász.

A diákoknak természetesen több sem kellett. Percek múlva *mindenki Szabadoson nevetett,* aki szégyenében bosszút lihegve rohant haza. A konviktusban már álmodtak a borzas diákfejek, amikor Szabados berontott és

Egyenesen Szepesi ágyához ro- hant és azt irtózatosan felpo- lozta.

Szepesit félálomban érte az inzultus. Védekezni nem tudott, megadta magát sorsának. Másnap azután elküldte Szabadoshoz segédeit és provokáltatta. A segédek annak rendje és módja szerint összeültek. Megkezdődtek a tanácskozások.

Párbaj

← állapították meg közösen a segédek. Majd

megegyeztek a párviadal minőségében és feltételeiben. A határozat szerint az ellenfelek *pisztolypárbajt vívnak,*

vonicsövű fegyverekkel

reggel hét órakor a Kálly-liget öreg fái alatt.

Valaki azonban titokban értesítette a rendőrséget. A rendőrség részéről

egy egész szakasz szállotta meg a Kálly-ligetet,

A tanács eredménytelennek minősítette a 450 ezer dolláros függőkölcsönre tartott ajánlati versenyt

A pénzügyminisztertől új városi kölcsön szerzését kéri a tanács

(A Délmagyarország munkatársától.) Röviden jelentette már a Délmagyarország, hogy a tanács felhívására csak *egyetlen ajánlat* érkezett a városhoz a négyszázötvenezerdolláros függőkölcsönre, amely április elsején lejár, de amelynek meghosszabítását határozta el a város tanácsa. A Pesti Magyar Kereskedelmi Bank és a Szeged-Csongrádi Takarékpénztár tett közös ajánlatot, amelynek borítékját a csütörtöki tanácsülésen bontották fel. A közös ajánlatból kiderült, hogy a két pénzügyintézet *másfél százalékkal drágábban hajlandó csak folyósítani a kért összeget,* mint amennyiért a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank az elmúlt évben folyósította. Most hét és fél százalékot kér a várostól, a múlt évben viszont csak hat százalékot kért.

Rack Lipót pénzügyi tanácsnok bejelentette a tanácsnak, hogy az ajánlatok benyújtásának határideje előtt a Magyar Általános Takarékpénztár igazgatósága levelet intézett a tanácshoz és bejelentette, hogy külföldi érdekeltségekkel tárgyalásokat folytat a város függő-

ahová teljes apparátussal kivonultak az ellenfelek, a szekundánsok, a kísérők és az orvosok. A vezető segéd már a lépéstávolságokat mérte. Az egyik szekundáns a pisztolycsőveket sulykolta, míg a másik mindenre elszánt megbízóját bátorította. Ebben a percben a fák mögül

hangos „rajta“

hangzott el. Mindenki megdermedt rémületben. A rendőrök *mindenkit leigazoltattak,* majd a szomorú menet megindult a város felé. A párbaj *meghiúsult.*

Folytatása csütörtökön volt dr. Gaál István járásbíró előtt, aki a párbajozni készülő ifjakat *két-kétnapi államfogházra ítélte.*

kölcsöne ügyében, ezek a tárgyalások azonban még nem fejeződtek be és így ajánlatát csak néhány nap múlva teheti meg.

A tanács hosszas tárgyalás után úgy határozott, hogy *az ajánlati versenyt eredménytelennek minősíti és új ajánlatokat kér a pénzügyintézetektől.* Mivel azonban nem bizik abban, hogy a szegedi pénzügyintézetektől előnyösebb ajánlatot kaphatna, nemcsak a szegedi, hanem *a nagyobb budapesti pénzügyintézeteket is ajánlattételre kéri fel.*

Elhatározta a tanács azt is, hogy felterjesztést intéz ezzel az ügyel kapcsolatban a pénzügyminiszterhez, bejelenti, hogy *a bel-
földi pénzügyintézetek a városi kölcsönök kamat-
látat igen magasra emelik fel,* ami kielégíthetlenné teszi a városok hiteligényét. Éppen ezért helyénvalónak tartaná a tanács, ha *a pénzügy-
miniszter ismét kezébe venné a városok hitel-
ügyeinek rendezését és új, egységes külföldi
kölcsönt szerezne a városok számára, olyan-
t, amilyen a Speyer-kölcsön volt.*

A Boross-szobor költségeinek kétharmadrészét az orvosok adták össze

A szegedi polgárság alig járult hozzá a kiváló orvos emlékének megörökítéséhez

(A Délmagyarország munkatársától.) Az egész városban kinos feltűnést keltett az a határozat, amelyet a város tanácsa hozott a Boross József-szoborbizottság ismeretes kérelmére. Különösen a polgármester határozott hangú, de éppen ezért tulridig kijelentései keltettek meglepetést mindenfelé. A polgármester ugyan a legnagyobb tisztelet és elismerés hangján emlékezett meg a tragikus körülmények között elhunyt dr. Boross József emberi és orvosi érdemeiről, elutasító álláspontjának beállítása és megokolása azonban nagyon erőszakolt, erősen túlzott volt. A polgármester olyan hévvel érvelt a kérelem elutasítása mellett, mintha nem is az aránylag igen szerény hozzájárulásról, hanem valami *milliórdokba kerülő új emlékmű felállításáról* lett volna szó, amelynek minden költségét, minden terhet a városra kívánta volna valaki hárítani. A polgármester felszólalásának röviden az volt a lényege, hogy a városi kórház volt igazgató-főorvosa feltétlenül megérdemli a társadalom kegyeletes háláját, emléke megérdemli azt, hogy a társadalom szoborművel örökítse meg, az azonban erősen túlzott kívánság, hogy ezt a szoborművet *az adófizető polgárok adófilléreiből* a város fizesse ki.

Igy, első pillanatra valahogyan indokoltnak látszik a polgármester állásfoglalása, azok azonban, akik alaposabban ismerik a szoborakció előzményeit és részleteit, joggal lepődnek meg rajta. A szoborbizottság, amely ve-

zető állásban lévő orvosokból és polgárokból alakult, a város, az egyetemes város háláját akarta leróni a szoborművel a városi kórház volt igazgató-főorvosa iránt, aki 1905-től 1925-ig, tragikus halálának pillanatáig, tehát *husz teljes esztendeig* állott a városi kórház élén, a város adófizető polgárságának egyetemes szolgálatában. A szoborbizottság akciójával azt a tartozást akarta törleszteni, amellyel a város polgársága tartozik Boross József emlékeztének, mert hiszen a kiváló orvos és a nemes szívű emberbarát, éppen a város adózó polgárai között szórta szét szívének és tudásának kincseit. Ezt a hálát nemcsak, mint kiváló orvos érdemelte ki, hanem, mint a szegedi modern orvoskultúra egyik megteremtője, mert hiszen a mai szegedi orvosgeneráció nevelését ő kezdte meg, ő volt az egyik megalapítója a szegedi orvosok tudományos egyesületének.

Az a kívánság tehát, hogy a város, mint erkölcsi testület, járuljon hozzá bizonyos összeggel az emlékmű költségeihez, teljes mértékben indokolt, hiszen cserébe a város értékes szoborművet kap, a hozzájárulást tehát senki sem kívánja ellenszolgáltatás nélkül. Megindokolja azonban ezt a kérelmet az a kimutatás is, amely a szoborbizottság társadalmi gyűjtésének eredményét foglalja magában. A kimutatás szerint a gyűjtés végeredménye 4457 pengő 60 fillér volt, ebből 2978 pengőt, tehát a végösszeg *kétharmad részét az orvosok Boross József volt kártársai adták*

FIGYELEM!

A Korzó Moziban az előadások

hétfőtől kezdve

5, 7, 9, vasár- és pünkösdnap 3, 5, 7, 9

órakor kezdődnek.